

ΑΠΟ "ΤΑ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ ΤΟΥ ΜΙΣΟΥΣ,"

Ψυχή μου ἀκούω τὰ σιγανὰ τὰ ἀναφυλλητά σου!
Γιὰ νὰ γελάσεις μοναχὰ τὸ ξύπνο μου τ' αὐτί,
—μουγγρίζεις καὶ φωνῆς φωνάζεις δυνατὲς
λιγώτερο σπαρακτικὲς ἀπ' τοὺς κρυφούς σου θρήνους.

*

Ἄναίσθητος, καταστρεφόμουνα ὁ τρελλὸς
ὅταν ἡ φύση φόραγε τὴ γιορτερὴ στολή της...
Ποιὸ ἔγκλημα ἀσυγχώρητο, φριχτό, μὲ κυνηγᾷ:
κ' ἀνησυχεῖ ἡ σκοτεινιά, τὸ φῶς μου φέρνει φόβο.

*

Ὀλότρεμος ἀπὸ χαρὰ, εἶχα κρυφὴν ἐλπίδα
— στὶς νύχτες τὶς ἀτέλειωτες, μετρῶντας τὶς στιγμὲς—
πῶς θ' ἀκουγα τὸ χτύπημα τῆς Ὠρας καὶ τὸ θρηῖνο
τῆς Φωνῆς, ποὺ θὰ μ' ἔσερναν ἀπ' τὴ βαθειὰ μου νάρκη.

*

Χρόνε, Χρόνε ἀλύπητε ποὺ δὲν γνωρίζεις ὕπνο,
ἐπίμονα μὲ τυραννεῖς, κ' ἄς εἶσαι περασμένος.
Οἱ πεθαμένους σου Στιγμὲς βοῖζονε στ' αὐτιά μου
ὡσὰν νὰ προσπαθοῦσαν κηδεῖα ν' ἀναγγεῖλουν.

*

Τὸ μαῦρο του ποιός μας ποτὲ δὲν γνώρισε διώκτη;
Καὶ εἴτε τιμωρήθηκε, εἴτε εἶνε νικημένος
ὁ Ἄτιμος, στὸν πόνο αὐτὸς ἔρριξε τὴν ψυχὴ μας—
— Δειλὲ ἀπόθανε λοιπόν, σὰν τρέμεις νὰ χτυπήσεις.

*

Ἀτέλειωτες ἦταν, τὸν καιρὸ ποὺ ὑπόφερα βαθειά,
οἱ ὄρες οἱ σιωπηλές, ἡρεμῆς ἀγωνίας.
Τότες μοῦδινε δύναμη, ἀπαντοχὴ μονάχη
ματοβρεμμένης μιᾶς Αὐγῆς, κ' ἀπέραντης χαρᾶς.

*

Ὅταν ἐσκληρονόμουνα, σὰν τοῦ δεντροῦ τὸ φλοῦδι,
ἀπ' τὴν καρδιά μου ἔβγαιναν σκοταδερεῖς φωνῆς
μὰ μὲ κρυάδα μάρμαρου ἀκουγα πιά τὸ θρηῖνο...
γιατὶ ἡ ψυχὴ μου εἶχε γενεῖ ἀλύγιστη, σκληρή.

*

Εἶνε ἓνας ἦχος ποὺ βαθειὰ μᾶς συγκινεῖ γιὰ πάντα:
Μεσάνυχτα σὰν κράζει τὸ Ρωλόγι. Ἡ νεκρὴ ὥρα
ὀλόγλυκα τὲς θύμησες ξυπνᾷ σὲ συνοδεῖα
... Καὶ ὁμως μετανοιῶνουμε πῶς ἔχουμε ἀγρουπνήσει.

“ΕΚΕΙΝΟΙ ΚΙ’ ΕΓΩ,,

(ΕΙΡΩΝΙΑ ΜΕΣΟΠΕΛΑΓΑ)

Εἶναι ἓνα εἶδος εἰρωνίας—πολὺ σπάνιο
 πὺν μοιάζει μὲ τὴ θάλασσα.

Εἶναι βαθειὰ καὶ ἀλμυρὴ χωρὶς νᾶναι πικρὴ.

Λένε ὅτι ἡ φύση δὲν κάνει πηδήματα:
 προχωρεῖ μὲ προφύλαξη.

Μόνο ὁ ἄνθρωπος κάνει πηδήματα καὶ κατρακύλες
 γιὰ νὰ ξαναγυρίσει ἀπὸ ὅπου ἀναχώρησε.

Τὰ μεγάλα ναυάγια προορίζονται
 γιὰ τὰ μεγάλα πλοῖα.

Φοβοῦ τοὺς φίλους
 πὺν νομίζουν ὅτι ἔχουν ἐπιρροὴ στὴ σκέψη σου
 καὶ παρηγοιοῦνται ἔτσι γιὰ τὴ μετριότητά τους.

Περάσανε στὴν ἄλλη ὄχθη· ἀπὸ τὸ διάβα
 γύρισαν μουσκεμένοι
 καὶ βγάζουν συμπεράσματα ἐναντίον τοῦ ρεύματος.

Ἄν εἶτανε μόνο κούφιοι
 πάει καλὰ
 μὰ εἶναι πρισμένοι.

Μὴν ἠμπορῶντας νὰ πέσουν χαμηλότερα
 ἔρπουν.

Ποτὲς δὲν δείχνουν λιγώτερο πνεῦμα
 παρὰ ὅταν προσποιοῦνται σεβασμό:
 Δὲν ὑποπτεύονται τὴν ἔννοια τῆς λέξης.

Καὶ ἡ ἐπιδοκιμασία τους
 Εἶναι εἴτε ἡ χειρότερη ἴβρισιὰ, εἴτε τὸ μεγαλύτερο δυστύχημα:
 Κρύβει τὸ φθόνο ἢ τὴν παραδόση.

Εἶναι καλὸ νὰ τοὺς γνωρίζουμε:
 γιὰ νὰ τοὺς ξεχνᾶμε.

Τὰ λόγια εἶναι ἀσῆμι,
 ἢ σιωπὴ χρυσάφι
 καὶ ἡ περιφρόνηση δ ι α μ α ν τ έ ν ι α.

Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴ μητέρα σου,
ἀγάπα τὸν πλησίον σου :
Γιὰ νὰ σὲ θάψουν.

Τοὺς γλυτώνεις ἀπὸ τὴν ἀλυσίδα τους
καὶ κείνοι τὴν κάνουν ἅγιο λείψανο.

Ἦμπορεῖς νὰ τοὺς προσηλυτίσεις,
ὄχι νὰ τοὺς διορθώσεις.

Ἡ ἀρρωστιάριχια περιέρχεται τους
τοὺς σκουντᾶ νὰ ζητοῦν τὸν ἑαυτὸ τους σ' ἐσένα.

Πεθαίνουν χωρὶς νὰ ὀριμάσουν
σκοτωμένοι ἀπὸ τὰ γερατεῖα.

Μὴν τοὺς κρίνεις
γιατὶ θ' ἀναγκασθεῖς νὰ τοὺς συχωρέσεις.

ALEXANDRIE

GEORGES BRISSIMIZAKIS

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟ Δ. Ζ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

Στεφανωμένοι μὲ δάφνες, μέσα στὴς πάλλευκες χλαμίδες τους ποῦ ἀφίνουν νὰ φαίνονται ἢ ὠραῖες γραμμὲς τῶν γυμνασμένων καὶ ἀθλητικῶν σωματίων των, κάθονται ἀκουμπισμένοι στὴς κολόννες.

Κάθ' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶν' ἕνα ἀγαλμα, ἕνα ἀριστοῦργημα τῆς καλλιτεχνικώτερης κοινωνίας ποῦ ἐφύτρωσε ποτὲ ἀπάνω στὸ γέρικο κόσμο.

Περιμένουν καὶ γιὰ νὰ ξεχάσουν τὴν ὥρα ἀλλάζουνε φιλοσοφικὲς κουβέντες μέσα στὴ μουσικὴ τῆς ὠραίας γλώσσας των. Ἄξαφνα ὅλοι σιωποῦνε, μέσα ἀπ' τὸ ναὸ βγαίνουν ἢ παρθένες τυλιγμένες σ' ἄσπρα πανιά κεντημένα μὲ ἴσιες χρυσὲς γραμμὲς. Καθεμιανῆς τὸ σῶμα δὲν εἶναι παρὰ μιὰ μαγευτικὴ καμπύλη μὲ μιὰ ὑπέροχη κεφαλὴ ποῦ μιὰ κόμη μαύρη ἢ ξανθὴ στολισμένη μὲ τὴ μεγαλοπρεπέστερη ἀπλότητα καὶ χάρι κάνει κάθε μιὰ ἀπὸ δαῦτες μιὰ θεά. Περιοῦνε μπροστὰ ἀπὸ τὴν παρέα τῶν νέων καὶ μὲ χαμηλωμένα τὰ μάτια ἀφίνουν τὰ χεῖλη τους νὰ παίξουν καὶ τὰ μάγουλά τους νὰ κοκκινίσουν ἀπ' ὅσα τ' αὐτιά τους δέχονται μουσικὰ ψυθιρίσματα. Εἶναι ἐκεῖνα ποῦ τοὺς στέλνουν κρυφὰ οἱ νέοι.

Σὲ λίγο περνᾶνε ὅλες καὶ πηγαίνουν μὲ τὸ ἴδιο κανονικὸ κ' εὐκοσμο περπάτημα στὰ σπίτια τους. Ἐκεῖνοι φεύγουν ψάλλοντας ἕναν ἕμνο στὴν Ἀφροδίτη, πηγαίνουν στὰ γυμναστήρια γιὰ νὰ γλεντήσουν εὐγενικά καὶ νὰ γυμνάσουν τὰ εὐάνδρα κορμιά τους.

Εἶναι οἱ πολῖτες τῆς πιὸ πλούσιας σὲ σκέψι καὶ σὲ καλλιτεχνία δημοκρατίας, εἶναι οἱ ἔφηβοι τῆς πιὸ πολιτισμένης κοινωνικῆς οἰκίας ποῦ εἶδε ὁ πλάστης ἀπάνω στὸν ἄθλιο κόσμον του.